

Ørkenvandring.

Der var en mand, som rejste med toget til Italien, og da han kom hjem, sagde han, at det var der ikke meget ved.

Der var ikke anderledes dér end her. Han kunne i hvert fald ikke se forskel, og det var ikke så sært, for han havde ingenting set.

Han havde siddet i toget hele tiden og læst romaner, eller også havde han sovet, og på hotelværelserne havde han båret sig ad på samme måde.

Det var jo temmelig trist og spild af tid og penge.

Mange mennesker spilder uendelig meget mere ved at bære sig ad på samme måde på deres livsrejse.

De ser ikke livet selv, kun dets overflade. De ser nedad hele tiden, og ser på det timelige, ser på pengene, hvordan de skal tjene dem, og hvordan de skal få dem til at slå til. **Men livet selv ser de ikke!**

Og så er det jo ikke så sært, om de nu og da giver udtryk for, at der i grunden ikke er noget ved det hele, og hvad er vi her i grunden for, og hvad er meningen med det hele.

Det er ikke så underligt, hvis de synes, det er en ørkenvandring.

For var livet ikke andet end pengene og maden, søvnen og fornøjelserne, så var det en krank lykke at være menneske. Så havde det næsten været bedre at være et dyr. Så var man i hvert fald fri for at spekulere over livets tomhed.

Den, som kun ser nedad, ser ingenting.

VÅGN DOG OP OG SE OPAD!

Se! At der er andet til end alle de mange jordiske ting, man er så optaget af.

Se op til Ham, som den kristne tro samler sig om: Jesus Kristus, Guds Søn, vor levende Frelser!

Så forvandler livet sig fra at være trangt og råt til at blive glansfuldt og rigt.

Ser vi opad til Gud og hører Hans ord og tror Hans løfter, så kommer der indhold i det, som før ikke syntes at være andet end virvar og krimskrams, og så kommer der mening i det, som syntes ikke at være andet end tilfældigheder.